

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Լույս-վայրերից նա իջած . . .

Լույս-վայրերից նա իջած,
Օթևանեց իմ հոգում.
Հոգուս մի երգ շրշրնջաց
Եվ ա՛յդ երգն եմ ես ոգո՛ւմ.

Կյանքն Է՛ երա՛գ վաղանցիկ,
Բայց հարափա՛յլ, գեղեցի՛կ...
Եվ վի՛շտ ու խի՛նդ, խա՛նդ ու սե՛ր.
Պատրանք, կարո՛տ, վառ հույսեր,
Ապրումների մո՛ւթ ու լո՛ւյս,
Միրո համբո՛ւյր, բախտի հո՛ւյզ...
Թե չեն խոսում սրբտիդ հետ
Դու չե՛ս ապրում, ա՛յ պոետ:

Երկի՛նք, արև՛, ա՛նպ ու ծո՛վ,
Ամռան խորշա՛կ, գարնան գո՛վ.
Ժըպիտն աշնան հեգ վարդի
Դալուկ գըրկում սաղարթի,
Պաղ բարձունքնե՛ր ձյունաթագ,
Գեղեցկի փա՛յլ ու փափա՛գ,
Թե չեն խոսում սրբտիդ հետ
Դու չե՛ս ապրում, ա՛յ պոետ:

Լույս վայրերից նա իջած,
Օթևանեց իմ հոգում.
Հոգուս մի երգ շրշրնջաց
Եվ ա՛յդ երգն եմ ես ոգում:

Մոսկվա